

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa G. K.  
przeciwko A. Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.  
o ustalenie istnienia stosunku pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 września 2016 r.,  
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt XXI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 lutego 2015 r., XXI Pa (...) Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację G. K. (powód) wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 21 grudnia 2011 r., VII P (...), oddalającego powództwo powoda o ustalenie istnienia stosunku pracy pomiędzy nim a A. spółka akcyjna z siedzibą w W. (pozwany).

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, konieczności wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Podnoszone przez powoda istotne zagadnienie prawne w istocie sprowadza się do pytań: 1) czy pracownik ma interes prawny na gruncie art. 189 k.p.c. oznaczający istnienie potrzeby wszczęcia postępowania o ustalenie istnienia stosunku pracy i uzyskania oznaczonej treści orzeczenia w stosunku do lidera konsorcjum, względnie konsorcjum jako całości, na rzecz którego pracownik świadczył pracę, za czym przemawia potrzeba ochrony sfery prawnej powoda, jako strony słabszej w sporze z tak skomplikowanym zorganizowanym pracodawcą?; 2) czy niepewność co do istnienia prawa lub stosunku prawnego z uwagi na strukturę organizacyjną konsorcjum, uzasadnia dostatecznie interes prawny po stronie pracownika dla wytoczenia powództwa o ustalenie istnienia stosunku pracy przeciwko konsorcjum (lub jego liderowi), celem uzyskania definitywnej ochrony i przesądzenia prawa pracownika dla dochodzenia dalszych świadczeń ze stosunku pracy?

Z kolei oczywistą zasadność skargi kasacyjnej powód wywodzi z naruszenia przez Sąd Okręgowy zakresu rozpoznania sprawy, przez orzeczenia poza żądaniem apelacji powoda i uznanie, że powód nie wykazał, iż posiada interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c., mimo iż kwestia interesu prawnego leżała poza zakresem żądania powoda, określonym w apelacji.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości

lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w niniejszej sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), co wymaga na wstępie uwagi o charakterze porządkującym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355).

Powód w pierwszej kolejności powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Odnosząc się do powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż w razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego lub też będzie miało znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw w przyszłości. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w

postępowaniu kasacyjnym (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850).

Sąd Najwyższy, w obliczu powyższych rozważań uznaje wniosek powoda w zakresie rozpoznania tak sformułowanych zagadnień prawnych za nieuzasadniony, gdyż nie wykazał on publicznoprawnego interesu w ich rozpoznaniu.

Odnosząc się do potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych Sąd Najwyższy zaznacza, że obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, że: 1) określony przepis prawa budzi poważne wątpliwość, a także sprecyzowanie na czym te wątpliwości polegają, 2) nie doczekał się wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43; z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Prezentowana przez skarżącego w skardze kasacyjnej potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych nie spełnia tych kryteriów, gdyż powód nie wskazał jednoznacznie wykładni jakich przepisów się domaga, tym samym nie wykazał na czym polegają wątpliwości w ich interpretacji.

Przechodząc następnie do oceny przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy zauważyć, że w judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi, zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby pogłębionej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13 LEX nr 1402642 oraz z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07 LEX nr 560577 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX 1522063), czego nie można stwierdzić w rozpoznawanej sprawie, szczególnie iż powód, żądający ustalenia istnienia stosunku pracy kwestionuje prawo Sądu do badania występowania po stronie powoda interesu prawnego powoda. Podkreślić należy, iż z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego

wynika, iż dla ustalenia istnienia stosunku pracy niezbędne jest wykazanie interesu prawnego, który musi istnieć do momentu zakończenia rozprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 2014 r., I PK 96/14, LEX nr 1621321), co jednoznacznie przesądza o niewykazaniu przez powoda wystąpienia także i tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.